

Serie: Mooie mensen zoals Jezus 3. Zelfbeheersing

Evaluatie van je geloof?

We gaan deze week verder met de serie 'Mooie mensen zoals Jezus' en komen na de vrucht van de Geest in het algemeen, en de liefde als belangrijkste ingrediënt, nu bij de eigenschap van de vrucht die het meest werd gekozen: 'zelfbeheersing'.

En dat brengt me tot de vraag:

Wat heb je de afgelopen week voor je geloof gedaan?

Vreemde vraag?

Op andere gebieden vindt we deze vraag helemaal niet vreemd hè. Dat weet je vaak precies wat 'je ervoor gedaan hebt.'

Wie zit er hier op sport?

Wat heb je ervoor gedaan de afgelopen week?

Sommigen hier lopen of fietsen iedere week een stuk.

Anderen oefenen elke dag op hun piano

Weer anderen letten heel precies op hun gewicht,

dus eten afgepast.

Op al die gebieden vinden we dat helemaal niet raar!

Als je iets wilt, niet te zwaar worden of zelfs afvallen
of gezond blijven, ja zelf conditie opbouwen.

Goed mee kunnen voetballen in je team.

Net wat je belangrijk vindt,

dan moet je daar wat voor doen of iets voor laten.

We begrijpen direct hoe dat werkt.

Wij vinden geloven belangrijk,

anders zit je hier toch niet?

Nou ja misschien omdat je moet.

dus dan mag ik ook vragen:

Wat heb je de afgelopen week voor je gelóóf gedaan?

Als je hier nu heel lang over moet nadenken zonder dat er iets bij je
opkomt, wil ik je vanmorgen toch waarschuwen.

Dan zou het kunnen zijn dat je geloof alleen een gevoel is.

Geloof is niet allereerst iets in je gevoel,

maar geloof is de waarheid in praktijk brengen,

dus ook **doen**, soms zelfs tegen je gevoel in.

Het gaat er niet alleen om je veilig voelen bij God, om blij van God
worden.

om het goed hebben in de diensten, enthousiast te zijn over de
liederen en meegenomen worden in het gebed.

En al dat soort ervaringen.

Geloven is meer dan het hebben van bepaalde gevoelens en
ervaringen.

Geloven in je Heer is dat je je aan Hem toevertrouwd,

in dat Hij je de mens zal maken zoals Hij graag wil dat je bent.

En dat je dus met Hem onderweg gaat in je manier van leven.

En daar past zelfbeheersing bij.

Ervaringen kunnen nl. heel oppervlakkig blijven.

In het derde deel van de Film ‘ The Godfather’ reist Michael

Corleone -een bekende Maffiabaas- naar Italië.

Hij ontmoet daar kardinaal Lamberto, in een prachtige binnentuin.

Als het gesprek komt op de corruptie van gelovige mensen, vertelt de kardinaal het volgende. Hij pakt een platte steen van de bodem van een fontein in de tuin.

“Kijk eens naar deze steen”, zegt hij, “hij ligt al een lange tijd in het water.”

Hij slaat de brosse steen stuk op de rand van het fontein.

En laat hem aan Michael zien. “Kijk nu nog eens, van binnen is hij nog helemaal droog. Het water heeft er in nooit binnen kunnen dringen.” “Hetzelfde is gebeurt met de mensen in Europa”, gaat de kardinaal verder, “ze leven al eeuwenlang in de sfeer van van het christelijk geloof.” “Maar net zo als het water niet binnen in de steen is komen is Christus nooit in hun hart doorgedrongen.” “Niet echt in hun leven terecht gekomen.”

Hun levensstijl is er niet door veranderd. Ze doen niets...

Geloof kan heel erg los van je dagelijkse leven komen te staan.

Iets van een zondagse gewoonte en van een goed gevoel.

Een geloofsgevoel, een overtuiging, waar je op gaat zitten wachten, totdat het je overkomt.

Heel passief.

Zo niet dat dan is het zeker niet voor mij.

Paulus maakt duidelijk dat je er iets voor moet **doen**

Topsport in Korinte

Dat merk je aan de manier waarop hij over zichzelf schrijft aan zijn gemeenteleden in Korinte

‘Ik **doe** alles voor het evangelie...(23)’ in het vers vlak voor onze tekst. Dan denk je misschien even, ‘nou ja Paulus, het was zijn passie’! Een soort hobby.

Voor Paulus wel!

Maar als als je dan doorleest merk je dat dit niet de reden is!

Hij doet alles voor het evangelie omdat hij dit ook nodig vindt voor zijn eigen toekomst bij God.

Paulus?

Ja, Paulus!

‘Ik doe alles voor het evangelie om ook te krijgen wat er beloofd is: een plek in Gods nieuwe wereld.’

“Ik doe alles voor het evangelie om ook zelf aan de beloften ervan deel te krijgen. (1 Cor. 9:23 NBV)”

Paulus?

Ja, Paulus!

Hij vergelijk het zelfs met sporten.
 Niet zomaar met een stukje fietsen omdat het mooi weer is,
 maar met serieuze topsport.
 Korinte was nl. het Rotterdam van Griekenland.
 En stad met twee havens en dus ontzettend veel internationaal
 scheepvaartverkeer.
 Een ideale plaats voor een groot sportevenement.
 Eens in de twee jaar werden er vlak in de buurt van de stad de
 Istmische spelen georganiseerd.
 Tweede in belangrijkheid na de Olympische spelen,
 een tijdje lang zelf nog belangrijker.
 Sport was immens populair in de Griekse en Romeinse cultuur,
 net zoals in de onze.
 Je kon er als atleet wereldberoemd worden.
 Als je won mocht je een bepaalde krans van pijnbladeren dragen,
 dat mocht verder niemand.
 Iedereen in het Romeinse Rijk kende bepaalde namen.
 Zo was Melankomas van Caria een beroemde bokser.
 Net zo bekend als Floyd Mayweather jr. nu en Mohammed Ali
 vroeger.
 Meedoen aan de Istmische spelen was dan ook een serieuze zaak.
 Daar kon je echt niet aan meedoen als je jezelf niet goed
 voorbereidde.
 Dan zou je er niets van terecht brengen maar het lachertje van het
 publiek worden.
 Dan ben je ook bekend, maar dat wil je zo niet.
 Voor de Istmische spelen moesten atleten 10 maanden een speciaal
 dieet volgen.
 Kijk dat bedoelt Paulus hier dus: topsport vergt ijzeren
 zelfdiscipline (zelfbeheersing), een levensstijl die er helemaal op
 afgestemd is, heel doelgericht trainen en in de wedstrijd alles
 geven om te winnen.
 Zo ga je met topsport om.
 Melankomas de bokser stond bekend om zijn harde training -daar
 kwamen mensen bij kijken- hij liep bijvoorbeeld twee dagen
 onafgebroken met zijn armen uitgestrekt in de lucht.

Wij zeggen wel eens: meedoen is belangrijker dan winnen.
 Dat kan ook in de gemeente een beetje het gevoel worden.
 Zo van 'ik ben er, nou moet je verder niet zeuren'
 Paulus gaat daar niet zo mee om: hij zegt 'doe mee om te winnen'

‘Geef alles wat je hebt.’ Boks om het eggie’.
Leef je geloof met ijzeren discipline.

Dat wordt met het woord zelfbeheersing bedoelt.

Iedereen die hier aan sport doet, kan aanvoelen wat Paulus bedoelt:

- sommige dingen niet doen omdat ze slecht zijn voor je conditie anders gezegd: bepaalde vrijheden opgeven en rechten opgeven zodat je uiteindelijk beter kunt worden in je sport.

- andere dingen doe juist wel omdat ze dichterbij je doel brengen Paulus past het rechtstreeks op geloven toe:

christelijke zelfbeheersing betekent dus dat je bepaalde rechten en vrijheden opgeeft om de persoon te worden die God wil dat je wordt (2x)

Zeg maar gedisciplineerd en doelgericht naar het koninkrijk van God toelevend.

Zodat je er wel bij bent straks.

In Gal 5, 19 wordt gedrag genoemd dat je toekomst als gelovige in gevaar brengt: verboden seks, spiritisme en asociaal gedrag en je zelf helemaal laten gaan.

Dat is een bedreiging voor je voorbereiding op het Koninkrijk.

De boodschap is helder.

Niet doen, het kan je het koninkrijk kosten.

Zelfs iemand als Paulus zou om die reden gediskwalificeerd worden.

Weet wat je doet!

Leef gedisciplineerd en doelgericht naar het Koninkrijk toe.

Er staat veel op het spel.

Dat vraagt zelfbeheersing.

Genade?

Mmm misschien zitten hier mensen met gekromde tenen te luisteren.

Bijbelvaste mensen die niets terughoren van Gods genade.

Zo gezegd is het immers keihard trainen om ‘in de hemel te komen.’

Of ook mensen zoals ik met een la vol mislukkingen: opgegeven goede voornemens en verbroken beloften:

aan anderen, aan mezelf en aan God.

En dan nu dit: ‘leef doelgericht en gedisciplineerd’ naar het Koninkrijk van God toe.

Is dat nu evangelie?

Broers en zussen, dit is geen ander evangelie,

dit is wel de ene kant van het evangelie.

Dezelfde Paulus die topsport als beeld voor het geloofsleven gebruikt,

schrijft in een andere brief aan de Galaten in het vijfde hoofdstuk: 'als je probeert jezelf redden door je aan de wet te houden, bereik je alleen maar dat je niet meer bij de Heer hoort, en dus niet gered wordt.

Want de Heer alléén kan je redden (Gal. 5,4).

Dat is een toch heel ander verhaal:

nl. niet zelf proberen te doen, maar wachten op de redding door Jezus Christus?

Nee, dit is geen ander verhaal, maar de andere kant van het evangelie.

Omdat zelfbeheersing bij Paulus geen vrucht van een sterk karakter is, maar vrucht van de Geest.

In de Grieks/Romeinse wereld was zelfbeheersing van de zeven deugden de belangrijkste deugd en dus vrucht van een sterk karakter.

Je niet laten beheersen door immorele begeerten en verlangens. En gedisciplineerd op je doel afgaan.

Iets voor de sterke karakters, iets voor de winnaars.

Iets voor de topsporters die iedereen kende en bewonderde.

Mensen met zinnen als: 'geluk moet je afdwingen' en

'Je bent zelf verantwoordelijk voor wat je bereikt' en

'God helpt de mensen die zichzelf helpen.'

In die cultuur tellen de lammen, blinden en armen niet meer mee, en ook niet de mensen met een zwak karakter:

die met een la vol opgegeven goede voornemens en verbroken beloften, zoals ik.

Maar bij Paulus is 'zelfbeheersing' geen vrucht van een sterk karakter. Nee, uit ons eigen karakter komen juist heel andere zaken naar boven:

verboden seks, spiritisme en asociaal gedrag en je zelf helemaal laten gaan

Zelfbeheersing hoort bij de vrucht van de Geest.

Die komt van buiten bij ons naar binnen.

Als een eigenschap die de Geest van God in je naar binnen wil brengen als je jezelf aan zijn leiding toevertrouwd.

‘Zelfbeheersing’ is een cadeau van God aan ons.

Één evangelie met twee kanten

Zie je het voor je? Twee kanten:

- Geloven is topsport, het vraagt uiterste zelfbeheersing: het vraagt alles dat je hebt: een gedisciplineerd en doelgericht leven naar het Koninkrijk toe. Opgeven wat daar slecht voor is en helemaal voor het goede gaan.
- Geloven is een cadeau van God. Ook zelfbeheersing is vrucht van de Geest die de Heer in je leven laat groeien als je jezelf aan Hem toevertrouwd.

Die beiden zijn tegelijk waar.

De Heer haalt het doel van het Koninkrijk niet naar beneden, zodat wij er met alle lek en gebrek toch inpassen.

Hij zorgt ervoor dat wij betere mensen kunnen zijn, door ons de zelfbeheersing te geven, om gedisciplineerd en doelgericht te leven zodat je bij het Koninkrijk gaat passen.

M.a.w. Hij brengt ons op het niveau van het Koninkrijk.

In sporttermen: de Heer verwacht wel degelijk topsport van je, maar Hij levert je instructies, een trainer en zelfs geestelijke kracht en fitheid om de training te kunnen doen en topsporter te worden. M.a.w. je moet wel zelf blijven trainen, maar met behulp van zijn kracht kan dat ook.

Dat is zoiets als fietsen met trapondersteuning:

Best hard vooruitkomen dankzij de ondersteuning terwijl je toch zelf trapt.

Zelfexpressie

Terug naar onze cultuur.

in onze cultuur is ‘zelfbeheersing’ een besmet woord waar betutteling en spruitjeslucht omheen hangt.

Van: ‘je mag zeker niks bij jullie in de kerk’

Veel van onze tijdgenoten willen zichzelf geen beperking opleggen, maar juist alle vrijheid hebben.

In ieder geval de vrijheid om te doen en te beleven wat je fijn zelf vindt.

Jezelf kunnen uitdrukken: zelfexpressie.

Voor je sport en je hobby wil je dan wel iets laten, maar voor je leven? Je wilt niets doen omdat het moet.

Het moet wel leuk blijven!

Dat kan ook in onze geloofsstijl naar binnen komen.

Bidden als zelfexpressie is alleen bidden als je er zin in hebt, alleen als je het uit komt.

Daartegenover zet Paulus: 'bid voortdurend '(Ef. 6,18)

Breng de zelfbeheersing op om te blijven bidden, ook als je het niet leuk vind

De Geest wil je de zelfbeheersing daarvoor geven.

Voor God is het niet voldoende dat je er bent,

Hij wil ook dat je meedoet, ja, er helemaal voor gaat.

Hoe zou jij je geloofsleven typeren:

is het vooral zelfexpressie of vooral zelfbeheersing?

Schaatsen naar het Koninkrijk

Ik denk dat iedereen wel aanvoelt dat deze training geen rechte lijn omhoog is, zelfs al wil je de Geest je de zelfbeheersing geven,

het kost moeite om het ook van Hem te ontvangen

Soms leun je helemaal naar de kant van Gods genade over en heb je behoefte aan de redding door God en bid je Hem om genade.

Dan weer leun je bemoedigd de andere kant op in een nieuw leven op weg naar het Koninkrijk. Maar dat valt dan ook weer tegen en leun je weer terug de andere kant op naar Gods genade.

Deze bewegingen heffen elkaar niet op, je komt toch vooruit.

Net als met schaatsen:

- leunend op het been van geloof in Gods genade zwier je ene kant op,

- leunend op het been van geloof in een nieuw leven zwier de andere kant op.

Maar je komt toch vooruit in de richting van God Koninkrijk.

Broers en zussen, Gods Geest wil ons de zelfbeheersing geven om te leren schaatsen naar het Koninkrijk.

Wat ga je deze week doen voor je geloof?

Amen.